

Sygn. I C 2107/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jolanta Szczęsna
Protokolant:	Natalia Milczarek

po rozpoznaniu na rozprawie 5 lutego 2019 roku w dniu 11 lutego 2019 r. w T.

sprawy z powództwa

W. M.

przeciwko

V. L. Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

orzeka:

- zasądza od pozwanego V. L. Towarzystwu (...) w W. na rzecz powoda W. M. 27448,42 złotych (dwadzieścia siedem tysięcy czterysta czterdzieści osiem złotych i czterdzieści dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 czerwca 2018 roku;
- w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda 4490 złotych (cztery tysiące czterysta dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 2107/18

UZASADNIENIE

Powód W. M. wniósł do Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim powództwo o zapłatę kwoty 27448,42 zł od V. L. Towarzystwa (...) S.A. V. (...) w W. oraz o zasądzenie kosztów postępowania. Na uzasadnienie powództwa podał, że zawarł w dniu 11 czerwca 2013 roku z pozwanym umowę ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym, dokonał jednorazowej wpłaty w łącznej kwocie 30.000 zł, a następnie z dniem 1 sierpnia 2014 roku zrezygnował z udzielonej mu ochrony ubezpieczeniowej, przy czym na dzień rezygnacji wartość umowy ubezpieczeniowej wynosiła 31.191.39 zł. Pozwany natomiast dokonał potrącenia z tytułu tzw. opłaty likwidacyjnej w kwocie 30567,56 zł, zwracając powodowi jedynie 2 % wartości świadczenia. Tak wysokie potrącenie stanowiło w ocenie powoda rodzaj sankcji za brak możliwości kontynuowania umowy i stanowiło klauzulę niedozwoloną.

/vide: pozew k. 3 - 12 akt/.

Pozwany V. L. Towarzystwa (...) S.A. V. (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu. Zarzucił m.in., że świadczenie wykupu stanowiło główne świadczenie umowne, a jako takie nie powinno być kontrolowane pod kątem abuzywności.

/vide: odpowiedź na pozew, k.79 - 80 akt/.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim przeprowadził postępowanie dowodowe z dokumentów oraz przesłuchania stron, ograniczonego do przesłuchania powoda, z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo pozwanego.

Na tej podstawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 16 sierpnia 11 czerwca 2013 powód zawarł z pozwanym umowę, polegającą na przystąpieniu do Umowy Grupowego (...) z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym /polisa (...)/ i dokonał jednorazowej wpłaty na rzecz pozwanego składki w łącznej wysokości 30.000 zł /miesięczna składka wynosiła 2500 zł/. Powód wypowiedział powyższą umowę przed terminem, określonym w umowie, a mianowicie w dniu 1 sierpnia 2014 roku.

Pozwany wypłacił powodowi świadczenie wykupu w kwocie 623,83 zł, czyli 2% wartości wpłaconych składek.

/vide: polisa – deklaracja przystąpienia, rozliczenie polisy, potwierdzenia wpłat, wyjaśnienia w toku postępowania przed Rzecznikiem Finansowym, pisma wzajemne stron, Ogólne Warunki Grupowego (...) za Życie, k. 22 – 65 i 86 94 akt, przesłuchanie powoda, nagranie protokołu rozprawy z dnia 5 lutego 2019 roku, czas 00:07:29 do 00:19:19 , k. 87v. – 88 akt/.

Zgodnie z zawartą przez strony umową jej przedmiotem było życie powoda i inwestowanie środków pochodzących ze składek wpłacanych z tytułu umowy w okresie, na jaki umowa była zawarta. Ubezpieczający miał możliwość odstąpienia od umowy, przy czym wówczas zgodnie z postanowieniami owu wysokość świadczenia wypłacanego przez pozwanego na dany dzień była określana stosownie do wartości części bazowej rachunku wskazanego tabeli załącznika do owu.

/vide: owu z zał., k. 86 – 91 akt/

Po wypowiedzeniu umowy powód – nie zgadzając się z wysokością potrącenia składki przez powoda – zwrócił się do Rzecznika (...) o przeprowadzenie postępowania w sprawie rozwiązania sporu z podmiotem finansowym. W opinii Rzecznika (...) z dnia 6 marca 2018 roku podmiot ten wskazał m.in., iż w jego ocenie stosowanie przez Podmiot (...) metody procentowego zaniżania wartości wykupu świadczenia wydaje się w rzeczywistości stosowaniem w ukryty sposób opłaty likwidacyjnej. Niezależnie od tego podkreślił, że niniejsza sprawa mogłaby być analizowana pod kątem zastosowania w stosunku do Klienta nieuczciwej praktyki rynkowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym z dnia 23 sierpnia 2007 roku /Dz. U. nr 171, poz. 1206 ze zm./.

/vide: dokumenty z postępowania przez Rzecznikiem Finansowym i opinia Rzecznika k. 17 – 63 akt/.

Przed wszczęciem postępowania sądowego pozwany zaproponował powodowi zwrot około 15.000 zł, czyli około 50% wartości uiszczonej składki, na co powód nie przystał, uznając, że pozwany mógł potrącić co najwyżej 10% składki, co wobec wypłacenia mu kwoty 623,83 zł, dawało podstawę do wytoczenia niniejszego powództwa o pozostałą kwotę 27448,42 zł.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne Sąd zważył, co następuje.

Okolicznością bezsporną było zawarcie przez strony umów ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym oraz, że doszło do jej rozwiązania przed upływem przewidzianego w umowie terminu wykupu.

Kwestią sporną, a dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy kluczową, było to, czy postanowienia umowy ubezpieczenia zawartej przez strony, uprawniające ubezpieczyciela do zatrzymania znacznej części środków powódki zapisanych na jej rachunku jako wartość jednostek uczestnictwa w ubezpieczeniowych funduszach kapitałowych nabytych za środki pochodzące z uiszczonych przez nią składek, a których zwrotu w niniejszej sprawie w pełnej wysokości powódka się domagała, stanowią niedozwolone klauzule umowne.

Jak wynikało z treści owu, przedmiotem ubezpieczenia było: „dożycie przez ubezpieczonego daty dożycia i śmierć ubezpieczonego w okresie ubezpieczenia” /vide: § 3 ust. 2 pkt 1 i 2 owu/. Zgodnie ze wzorcem umowy stosowanym przez stronę pozwaną / załącznik nr 1 do owu/ opłata pobierana przez pozwanego w razie rozwiązania umowy wskutek jej wypowiedzenia przez ubezpieczającego /tzw. świadczenie wykupu/ miała stanowić określony procent części bazowej rachunku wypłacanego klientowi w przypadku odpisania /”kwota nie wyższa niż kwota odpowiadająca wartości części wolnej rachunku powiększona o określony procent wartości części bazowej rachunku, wskazany w ust. 15 załącznika nr 1 do owu”/. Inaczej mówiąc, zgodnie z § 4 pkt 3 owu wynosiła ona określony procent wpłaconych środków.

Zgodnie z przepisem art. 385¹ § 1 kodeksu cywilnego postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Na podstawie art. 385² k.c. oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny. Aby określone postanowienie umowy mogło zostać uznane za abuzywne spełnione muszą być cztery przesłanki:

- 1) umowa musi być zawarta z konsumentem,
- 2) postanowienie umowy nie zostało uzgodnione indywidualnie,
- 3) postanowienie sformułowane w sposób jednoznaczny nie może dotyczyć „głównych świadczeń stron”,
- 4) postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Powód bezspornie występował w niniejszej sprawie jako konsument. Okoliczność ta nie była kwestionowana. Powód dodatkowo na rozprawie w dniu 5 lutego 2019 roku przyznał, że działał jako konsument, zaś przelewu środków dokonywał z prywatnego konta.

W zakresie drugiej przesłanki uznania za niedozwolone postanowienia umownego tj. braku jego indywidualnego uzgodnienia, należało zważyć w pierwszej kolejności na wynikającą z art. 385¹ § 4 zasadę, zgodnie z którą ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie spoczywa na tym kto się na to powołuje. W przedmiotowej sprawie strona pozwana w żaden sposób nie wykazała, że postanowienia owu dotyczące zasad wypłaty i ustalania wysokości świadczenia na wypadek wcześniejszego niż przewidziany terminu rozwiązania umowy zostały z powodem uzgodnione indywidualnie. Sporne pomiędzy stronami zapisy stanowiły wzorzec umowy zaproponowany konsumentowi przez przedsiębiorcę, prowadzącego profesjonalną działalność w zakresie ubezpieczeń. Chodzi tutaj bowiem o takie postanowienia umowne, które zostają wprowadzone do treści stosunku prawnego przez jedną z jego stron (zwykle tę silniejszą - w tym przypadku ubezpieczyciela) jeszcze przed zawarciem konkretnej umowy.

Opracowywane w taki sposób postanowienia umów nie mogą być w tym stanie rzeczy przez drugą stronę zmieniane. Z samej nazwy i istoty „ogólnych warunków ubezpieczenia” wynika, że zapisy w takim dokumencie stosowane są powszechnie w większej ilości umów i w takim też celu zostały stworzone. Ponadto powód, składając wniosek o zawarcie umowy wypełnił standardowy formularz, stosowany przez stronę pozwaną w tego rodzaju umowach i nie zawierający miejsca na jakiegokolwiek uwagi ubezpieczającego.

Spełniona została również trzecia z przesłanek uznania postanowienia umownego za niedozwolone, a mianowicie „świadczenie wykupu” w ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie nie mogło zostać uznane za świadczenie główne ubezpieczyciela w tego rodzaju umowach. Przez główne świadczenia stron należy rozumieć elementy umowy decydujące o jej charakterze, bez których uzgodnienia nie doszłoby do jej zawarcia, stanowiące *essentialia negotii* danej umowy. Art. 385¹ § 1 kodeksu cywilnego wskazuje przykładowo, że może chodzić o cenę lub wynagrodzenie. Brzmienie powołanego przepisu nie pozwala na szeroką interpretację sformułowania „postanowień określających główne świadczenia stron”, dlatego też koniecznym jest, by wyrażenie to rozumieć wąsko, jako obejmujące swym zakresem tylko te zapisy, które wprost odnoszą się do obowiązku głównego, podstawowego, realizowanego w ramach umowy. Wszelkie wątpliwości należy przy tym rozstrzygać na rzecz objęcia klauzuli kontrolą merytoryczną (vide: uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2007 roku, sygn. akt III CZP 62/07). W orzecznictwie sądów powszechnych ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym za główne świadczenia stron umowy ubezpieczenia, nawet jeśli jest to ten szczególny typ umowy ubezpieczenia związanej z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym uznać należy nadal: po stronie ubezpieczyciela – świadczenie usług ubezpieczeniowych na rzecz konsumentów, po stronie ubezpieczającego zaś – zapłatę składek ubezpieczeniowych. Strony podkreślając inwestycyjne przeznaczenie składek nadały ponadto umowie taki charakter, który za główne świadczenie ubezpieczyciela pozwalał uznać inwestowanie środków pochodzących ze składek w celu wypracowania zysku na rzecz ubezpieczającego. Wypłacenie świadczenia wykupu w ramach przedterminowego rozwiązania umowy ubezpieczenia nie stanowiło kategorii głównego świadczenia stron niniejszych umów.

Potrącenie przez pozwanego wartości ok. 98% zainwestowanych składek powoda w momencie rozwiązania umowy sprzeczne było w ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie z dobrymi obyczajami w sposób rażący, w rozumieniu przepisu art. 385² kodeksu cywilnego. Jak wskazuje się w doktrynie w stosunkach z konsumentami szczególne znaczenie mają te oceny zachowań podmiotów w świetle dobrych obyczajów, które odwołują się do wartości takich jak: szacunek wobec partnera, uczciwość, szczerowość, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość. Postanowienia umów, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta, nie pozwalając na realizację tych wartości, są uznawane za sprzeczne z dobrymi obyczajami. W szczególności w taki sposób kwalifikowane są wszelkie postanowienia, które zmierzają do naruszenia równorzędności stron stosunku, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami umowy (por. M. Bednarek, E. Łętowska (red.) System prawa prywatnego, t. 5, Warszawa 2006, s. 662-663; W. Popiołek, K. Pietrzykowski (red.) Kodeks cywilny. Komentarz, t. I, 2005, art. 3851; K. Zagrobelny, E. Gniewek (red.) Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2008, art. 3851). Sprzeczne z dobrymi obyczajami są również działania, które zmierzają do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u klienta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności (por. I. Wesołowska, C. Banasiński (red.) Niedozwolone postanowienia umowne, w: Standardy wspólnotowe w polskim prawie ochrony konsumenta, Warszawa 2004, s. 180). Postanowienia umowy lub wzorca umownego rażąco naruszają interes konsumenta, jeżeli poważnie, znacząco odbiegają od sprawiedliwego wyważenia praw i obowiązków stron. W wyroku z 13 lipca 2005 r. Sąd Najwyższy stwierdził, że "rażące naruszenie interesów konsumenta" oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym.

Dla oceny, czy postanowienia ouw, stanowiące podstawę odmowy wypłaty powódce środków zgromadzonych na rachunku w pełnej wysokości kształtowały prawa i obowiązki konsumentki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interesy można posilkować się orzeczeniami Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, wydawanymi w sprawach o uznanie za niedozwolone postanowień wzorców umownych stosowanych przez innych ubezpieczycieli oferującym konsumentom zawieranie umów ubezpieczenia z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym. Dla przykładu; w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji

i Konsumentów z dnia 26 czerwca 2012 roku, sygn. akt VI ACa 87/12, oddalającym apelację pozwanego wpisano z dniem 16 października 2012 roku pod nr (...) do rejestru klauzul niedozwolonych postanowienie stosowane przez A. Towarzystwo (...) S.A. o treści: „Opłata likwidacyjna jest pobierana w wysokości wskazanej w tabeli poniższej:

Podobnie, zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 4 kwietnia 2013 roku, sygn. akt VI ACa 1324/12 oddalającym apelację pozwanego wpisano z dniem 14 maja 2013 roku pod nr (...) do rejestru klauzul niedozwolonych postanowienie stosowane przez A. o treści: „Opłata likwidacyjna pobierana z Subkonta Składek regularnych, poprzez umorzenie Jednostek Uczestnictwa, przed Całkowitą Wypłatą, w razie wygaśnięcia Umowy (...) (...) oraz tej części Częściowej Wypłaty z Subkonta Składek Regularnych, która powoduje, że Wartość Subkonta Składek Regularnych staje się niższa od kwoty odpowiadającej Statusowi Polisy Opłaconej przed wskazaną poniżej Rocznicą Polisy, w następującej wysokości: do dnia poprzedzającego 1. Rocznicę Polisy - 100,0%, od 2. Rocznicy Polisy do dnia poprzedzającego 3. Rocznicę Polisy - 80,0%, od 3. Rocznicy Polisy do dnia poprzedzającego 4. Rocznicę Polisy - 70,0%, od 4. Rocznicy Polisy do dnia poprzedzającego 5. Rocznicę Polisy - 60,0%, od 5. Rocznicy Polisy do dnia poprzedzającego 6. Rocznicę Polisy - 50,0%, od 6. Rocznicy Polisy do dnia poprzedzającego 7. Rocznicę Polisy - 40,0%, od 7. Rocznicy Polisy do dnia poprzedzającego 8. Rocznicę Polisy - 30,0%, od 8. Rocznicy Polisy do dnia poprzedzającego 9. Rocznicę Polisy - 20,0%, od 9. Rocznicy Polisy do dnia poprzedzającego 10. Rocznicę Polisy - 10,0%, d 10. Rocznicy Polisy - 0%.”.

Cytowane orzeczenia Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zabraniały stosować takich klauzul wyłącznie firmie, której dotyczyły, lecz w niniejszej sprawie stanowiły istotną wskazówkę dla oceny abuzywności postanowień stosowanych przez stronę pozwaną. Procentowa wartość jednostek uczestnictwa przejmowana przez stronę pozwaną na podstawie stosowanych przez nią zapisów umownych w kolejnych latach trwania polisy zbliżona była do analogicznych regulacji zakwestionowanych już przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Odnosząc powyższe rozważania natury ogólnej do niniejszej sprawy należało stwierdzić, że sporne postanowienia wzorca umownego bez wątplenia naruszały zasadę równorzędności stron stosunku, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między ubezpieczycielem, a ubezpieczonym. Przede wszystkim zauważyć należało, iż zgodnie z treścią owu wysokość opłaty likwidacyjnej – zwanej świadczeniem wykupu, którą ubezpieczony ponosił w razie rezygnacji z ubezpieczenia – została określona według stawki procentowej. W niniejszej sprawie po rozwiązaniu umowy w czwartym roku obowiązywania umowy pozwany dokonywał zatrzymania środków powoda w wysokości 98%.

Co do pojęcia dobrych obyczajów, to w przypadku czynności podejmowanych przez przedsiębiorców w ramach prowadzonej działalności gospodarczej należy się odnieść również do powszechnie przyjmowanych wartości etycznych, wspólnych dla wszelkich sfer aktywności zarobkowej człowieka. Sprzeczne z dobrymi obyczajami będą przykładowo takie działania, które zmierzają do wykorzystania przez przedsiębiorcę jako profesjonalnego uczestnika obrotu braku kompetencji konsumenta nie mającego specjalistycznej wiedzy w danej dziedzinie np. finansów czy działalności ubezpieczeniowej. Interesami konsumenta zasługującymi na ochronę są oczywiście również jego interesy majątkowe. Ustawodawca wymaga przy tym, by naruszenie interesów konsumenta w wyniku zastosowania danego postanowienia umownego było naruszeniem „rażącym”, a więc naruszało te interesy w sposób wyjątkowy, znacznie odbiegający od przyjętych w społeczeństwie ocen etycznych. Oczywistym kryterium oceny może być w przypadku interesów majątkowych konsumenta wysokość poniesionej przez niego straty wyrażonej najczęściej w sposób arytmetyczny jako określona kwota pieniężna lub określony procent wpłaconych składek.

Pozwany nie przedłożył Sądowi żadnych dokumentów, z których wynikałoby, jakie koszty poniósł w związku z obsługą administracyjną i prawną umowy /inwestowanie, szkolenia, obsługa administracyjna/. Tym samym pozwany uniemożliwił Sądowi ocenę zasadności ustalania wysokości świadczenia wykupu w przedmiotowych umowach. Wstrzemięźliwość pozwanego w udostępnianiu stosownych dokumentów, umożliwiających ocenę faktycznych kosztów obsługi umów, zawartych z powódką ocenił Sąd zgodnie z treścią art. 233 § 1 i 2 k.p.c. /„Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego

materiału. Sąd oceni na tej samem podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu Sądu”/.

Reasumując powyższe rozważania wskazać należy, że stosowane przez stronę pozwaną postanowienia umowne dotyczące ustalania wysokości „wartości wykupu” / § 4 ust. 3 owu w powiązaniu z załącznikiem nr 1 do owu/ stanowiły na gruncie niniejszej sprawy niedozwolone postanowienia umowne i jako takie nie mogły być wiążące dla powódki. Pozwany przewidział dla ubezpieczającego swoistą sankcję za rezygnację z kontynuowania umowy, bez powiązania jej z realnie poniesionymi wydatkami. Naliczenie procentowe świadczenia wykupu było rażąco wygórowane, nie miało charakteru świadczenia odszkodowawczego, zatem można było uznać, iż zakwestionowane postanowienie wzorca podpadało pod dyspozycję art. 385³ pkt 17 kodeksu cywilnego.

Konsekwencją uznania przedmiotowego zapisu za abuzywny było uwzględnienie żądania głównego pozwu w całości. Sąd zasądził odsetki od dnia 14 czerwca 2018 roku, tj. od dnia wymagalności, wyznaczonego przez powoda, oddalając żądanie w pozostałym zakresie /art. 481 w związku z art. 359 kodeksu cywilnego/.

O kosztach Sąd orzekł, stosownie do reguły, że strona przegrywająca jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi koszty procesu /art. 98 i nast. k.p.c./. W oparciu o powyższe Sąd zasądził od powoda, jako strony wygrywającej sprawę w przeważającej części na rzecz pozwanego kwotę 4490 zł, na którą składały się: poniesiona opłata od pozwu w kwocie 1373 zł, kwota 3600 zł, tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego, stosownie do obowiązującego w dacie wszczęcia procesu Rozporządzenia Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sędzia Jolanta Szczęсна